

ระเบียบไหว้พระสวคมนต์

พิมพ์ตามเค้าแบบของสำนักวัดราชาธิวาส

พิมพ์ในอารพระราชทานเพลิงศพ

เจ้าจอมมารดาตลับ ในรัชกาลที่ ๕

ที่เมรุวัดเบญจมบพิตร

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พระจันทร์ ท่าพระจันทร์

พระนคร

บูชาพระรัตนตรัย

(เมื่อมาสู่ที่ประชุมกราบพระ ๓ หน เมื่อจุดเครื่อง
บูชา มีจุดเทียนรูปเป็นต้นแล้ว นั่งกระโหย่งประณมมือ
เรียบร้อยแล้วพร้อมกัน มีต้นบทนำว่า)

(๑) อรหิ สมมาสมพุทโธ ภควา, พระผู้มี
พระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์, บริสุทธิ์หมดจดจาก
กิเลสเครื่องเศร้าหมองทั้งห้า, ได้ตรัสรู้ถูกถวญต์
แล้ว, อิมหิ สกกาเรหิ, ตัง ภควนตัง อภิปุชยามิ,
ข้าพเจ้าบูชา, ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ด้วยเครื่อง
สักการะเหล่านี้, (กราบพร้อมกันหน ๑)

สุวากขาโต ภควตา ธมโม, พระธรรมคือ
คำสั่งนา, อันพระผู้มีพระภาคเจ้า, แสดงไว้ดีแล้ว,
อิมหิ สกกาเรหิ, ตัง ธมมัง อภิปุชยามิ, ข้าพเจ้า
บูชา, ซึ่งพระธรรมเจ้านั้น, ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้,
(กราบพร้อมกันหน ๑)

สุปฏิปนโน ภควโต สาวกสงโฆ, หมู่พระสงฆ์

ผู้เชื่อฟัง, ของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว,
 อเมหิ สกกาเรหิ, ตัง สงฺฆัง อภิปุชยามิ, ข้าพเจ้า
 บูชา, ซึ่งหมู่พระสงฆ์เหล่านั้น, ด้วยเครื่องสักการะ
 เหล่านี้ ฯ (กราบพร้อมกันหน ๓)

สวคมนต์

(นั่งเรียบร้อยแล้วพร้อมกันมีตนบทหน้าดวงคว่ำ)

(๒) นโม, ขอนอบน้อมด้วยกายวาจาใจ, ตสฺส
 ภควโต, แต่พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, อรหโต, ผู้
 บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลส เครื่องเสวราหมองทั้งหนาย,
 สมมาสมพุทฺธสฺส, ได้ตรัสรู้ถูกถว้นดีแล้ว ฯ (ดวง
 ๓ ๑๒)

(๓) พุทฺธัง สรณัง คจฺฉามิ, ข้าพเจ้าถึงซึ่ง
 พระพุทธเจ้า, ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกถึง, ธมฺมัง สรณัง
 คจฺฉามิ, ข้าพเจ้าถึงซึ่งพระธรรม, ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก
 ถึง, สงฺฆัง สรณัง คจฺฉามิ, ข้าพเจ้าถึงซึ่งพระสงฆ์,
 ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกถึง, ทุติยมนฺปี พุทฺธัง สรณัง คจฺฉามิ,

ข้าพเจ้าถึงซึ่งพระพุทธเจ้า, ว่าเป็นที่พึงที่ระลึกถึงครั้งที่
 ที่ ๒. ทศิยมบี ฌมมึ สรณึ คจณามิ, ข้าพเจ้าถึงซึ่ง
 พระธรรม, ว่าเป็นที่พึงที่ระลึกถึงครั้งที่ ๒, ทศิยมบี
 สงงมิ สรณึ คจณามิ, ข้าพเจ้าถึงซึ่งพระสงฆ์, ว่าเป็นที่
 พึงที่ระลึกถึงครั้งที่ ๒, ทศิยมบี พุทธึ สรณึ
 คจณามิ, ข้าพเจ้าถึงซึ่งพระพุทธเจ้า, ว่าเป็นที่พึงที่
 ระลึกถึงครั้งที่ ๓, ทศิยมบี ฌมมึ สรณึ คจณามิ,
 ข้าพเจ้าถึงซึ่งพระธรรม, ว่าเป็นที่พึงที่ระลึกถึงครั้งที่
 ที่ ๓, ทศิยมบี สงงมิ สรณึ คจณามิ, ข้าพเจ้าถึง
 ซึ่งพระสงฆ์, ว่าเป็นที่พึงที่ระลึกถึงครั้งที่ ๓ ฯ

(๕) อรหิ สมมาสมพุทโธ, พระสัมมาสัมพุทธ
 เจ้าเป็นพระอรหันต์, อุตตมึ ฌมมมชฎคคา, ได้บรรลุ
 ธรรมะอันสูงสุดแล้ว, มหาสงงมิ ปโพเชสี, ทรง
 ปลุกใจพระสงฆ์เป็นอันมาก, ให้เบิกบานทั่วถึงแล้ว,
 อัจเจตึ รตนตตยึ, ๕ เป็นพระรัตนตรัยดังนี้,
 พุทโธ ฌมโม สงงโฆ จาติ นานา โหนตมบี วตถุโต,
 ถึงจะต่างกันโดยเรื่องว่า, พระพุทธ พระธรรม

15/06/2564

พระสงฆ์ ก็จริงแต่,

อภฺยณมณฺเฑววิโยคาว เอกิฎฺฐตมฺปนตฺถโต,
แต่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยเนื้อความ, เพราะไม่
พวากจากกันได้แท้, พุทฺโธ ฌมฺมสฺส โปเชตา, พระ
พุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้ซึ่งพระธรรม, ฌมฺโม สงฺเขน
ธารีโต, พระธรรมก็พระสงฆ์เป็นผู้ทรงรักษาไว้,
สงฺโฆ จ สาวโก พุทฺธสฺส, พระสงฆ์ก็เป็นสาวก
ของพระพุทฺธเจ้า, อิจฺเจกาพฺพุตฺตเมวํ, พระรัตนตรัย
เนื่องเป็นอันเดียวกันอย่างนั้นแต่ ฯ

(๕) นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ, ที่พึ่งอย่างอื่น
ของข้าพเจ้าไม่มี, พุทฺโธ เม สรณํ วรี, พระ
พุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าอันประเสริฐ, เอเตน
สจฺจวชฺเชน, ด้วยการภักดีจริงใจ, โสตฺถิ เม
โหนฺตุ สพฺพทา, ขอความดีงามดีจงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ,
นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ, ที่พึ่งอย่างอื่นของข้าพเจ้า
ไม่มี, ฌมฺโม เม สรณํ วรี, พระธรรมเป็นที่พึ่ง
ของข้าพเจ้าอันประเสริฐ, เอเตน สจฺจวชฺเชน, ด้วย

TUDC

15/06/2564

การก่อดำรงความจริงนี้, โสคติ เม โหตุ สัพพทา,
 ขอความดีด้วยดีจึงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ, นคติ เม
 สรรณิ อัญญิ, ที่พึงอย่างอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, สงฺโฆ
 เม สรรณิ วริ, พระสงฆ์เป็นที่พึงของข้าพเจ้าอัน
 ประเสริฐ, เอเตน สัจจวาเชน, ด้วยการก่อดำรงความ
 จริงนี้, โสคติ เม โหตุ สัพพทา, ขอความดีด้วยดี
 จึงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ ฯ

(ครองนี้ สวดคาถาหรือปาฐะที่หมายเลขไว้เบื้อง
 ปลายวันละอย่าง เมื่อสวดจบแล้ว สวดบทปตาย
 สวดมนต์ต่อไปนั้นจนจบ)

(๖) อุโป ปุณฺณณฺจ ปาปณฺจ ยํ มจฺโจ กุรุเต อิช,
 อันผู้จะต้องตาย, ทำบุญและบาปทั้ง ๒ อย่าง ๆ
 ไต่ไว้ในโถก้น, ตํ หิ ตสฺส สกํ โหติ, บุญและ
 บาปนั้น, คงเป็นของ ๆ ผู้นั้นแท้, ตณฺจ อาทาย กจฺ-
 จิตฺติ, ผู้นั้นก็ต้องรับรองบุญหรือบาปนั้นไป, ตณฺจ สฺส
 อนุกํ โหติ, บุญหรือบาปนั้นก็ย่อมติดตามผู้นั้นไป,
 ฉายาว อนุปายินิ, เหมือนเงาอันติดตามผู้นั้นไปฉะนั้น,

ตสฺมา กเรยฺย กลฺยาณํ นิจฺยํ สมฺปฺรายนํ,
 เพราะเหตุ^๕นั้น, บุคคลเมื่อตั้งสัมกรรมอันจะให้ผลใน
 เบื้องหน้า, พึงบำเพ็ญความดีที่เป็นกัลยาณกรรม ๆ

บุญญาณี ปรโลกสมํ ปตฺติฏฺฐา โหนฺติ ปาณินิ,
 เพราะ^๕ว่าบุญทั้งหลาย, ย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งหลาย
 ถึงในโลกรู้^๕ได้ ๆ

(๗) ยาทิสํ วปฺปเต พิชํ, หว่านพิชชนิดใดลงไว้,
 ตาทิสํ ลภเต ผลํ, ย่อมได้ผลชนิดนั้น, กลฺยาณการิ
 กลฺยาณํ, ผู้ทำความดีย่อมได้ผลดี, ปาปการิ จ ปาปกํ,
 ผู้ทำความชั่วย่อมได้ผลชั่ว ๆ

(๘) น ชจฺจา วสฺโส โหติ, คนจะเป็นผู้เลวทราม
 เพราะชาติสกุลก็ไม่ใช่, น ชจฺจา โหติ พฺราหฺมโณ,
 จะเป็นผู้ประเสริฐเพราะชาติสกุลก็ไม่ใช่, กมฺมฺนา
 วสฺโส โหติ, คนจะเป็นผู้เลวทรามก็เพราะการกระทำ,
 กมฺมฺนา โหติ พฺราหฺมโณ, จะเป็นผู้ประเสริฐก็เพราะ
 การกระทำ ๆ

(๙) โย ปาณเมติปาเตติ, ผู้ใดต่างผลาญสัตว์

ที่มิชีวิตด้วย, มุสาวาทนจ ภาสตี, พุคคำไม่จริง
 ด้วย, โลเก อทินนํ อาทียตี, ถือเอาสิ่งของในโดก
 อันเขายังไม่ได้ให้ด้วย, ปรทารนจ กจจตี, ไปสมสู่
 ภรรยาของชายอื่นด้วย,

สุรามะรยปานนจ โย นโร อนุยุณชตี,
 เปนคนประกอบกรรมที่มิกินสุราและเมรัยด้วย,

อิเชว เม โส โลกสมฺมึ มุถํ ขนตี อตฺตโน,
 ผู้นั้น, ชื่อว่าชุกุมุตรากของตนในโดกนั้นแน่แท้, ฯ

(๓๐) มาวมณฺเณถ ปาปสฺส, ไม่ควรดูหมิ่น
 คอเบา, น มตฺตํ อากมิสฺสตี, ว่าบาปเล็กน้อยจัก
 ไม่ให้ผล,

อุทพินฺทุนิปาเตน อุทกฺกมฺโถปี ปุริตี,
 แม่หม้อน้ำ, ยังเต็มด้วยน้ำที่ตกดงที่ระเหยขาดได้,
 ปุริตี พาโล ปาปสฺส โลกํ โลกํปี อัจฉินํ,
 คนพาดตั้งต้มบาปแม่ที่ระเหย, ย่อมเต็มด้วยบาปได้
 เหมือนกัน ฯ

(๓๑) อตฺตทานนฺเจ ปิยํ ชลฺลนา, ถ้าวรู้จักได้

ว่าตนเป็นที่รักของคนไข้, รักเขยิบ น้ สุรกุขิต์, พึง
รักษาตนนั้นให้เป็นอันรักษาดีแล้ว,

ดิณณมณฺเฑตรํ ยามิ ปฏิกุเคยฺย ปณฺทิตฺโต,
พึงเป็นบัณฑิตประคับประคองตน, ในวัยทั้งสาม
วัยใดวัยหนึ่งจึงได้ ฯ

(๓๒) อตฺตนา ว กตฺติ ปาปํ, บาปที่ทำลงแล้ว
ด้วยตนเอง, อตฺตนา สํกิลิสิสฺสตี, จะเสว้าหมอง
ด้วยตน, อตฺตนา อกตฺติ ปาปํ, บาปที่ไม่ได้ทำแล้ว
ด้วยตน, อตฺตนา ว วิสุขณฺตี, ย่อมบริสุทฺธิหมดจด
ด้วยตนแท้, สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ, อันความบริ-
สุทฺธิและไมบริสุทฺธิจะเพาะตน, นาลโย อณฺณิ
วิโสชเย, คนหนึ่งจะทำอีกคนหนึ่งให้บริสุทฺธิไม่ได้ ฯ

(๓๓) ปฏฺฐูปการี ชุรวา อุกฺกฐาตา วินฺทเต ธนํ,
ผู้มีกิจธุระ, ตั้งใจอุทิศท่าหะหมั้นทำการให้สมควร,
ย่อมประมวณฺญทรัพย์มาได้, สจฺเจน กิตฺติ ปปโปตี, คน
จะได้ ชื่อเตี้ยงก็เพราะความจริง, ททํ มิตฺตานิ คนฺถตี,
ผู้รู้จักแบ่งปันให้, ย่อมด้มานไมตรีต่อกันไว้ ได้,

ยสเสเต จตุโร ธมฺมา สทฺชสฺส ฆรเมสฺสิโน,
 ผู้มีศรัทธาเป็นผู้ครองเรือน, มีธรรมะ ๔ ประการนี้,
 สจฺจํ ทโม จิตฺติ จาโค, คือความจริง ๓, ความ
 ผูกฝนตัว ๓, ความอดกตันทนธาร ๓, การบริจาค ๓
 ส เว เปจฺจ น โสจติ, ผู้นั้นแต่, ต้องพดัดพรากตะ
 ไปก็ไม่ต้องเสียใจ ฯ

(๓๔) ธนํ จเช อํกฺวรสฺส เหตุ, พึงยอม
 อดซึ่งทรัพย์, เพราะเหตุจจะรักษาอวยวะอันประเสริฐ
 ไว้, อํกํ จเช ชีวิตํ รกฺขมาโน, เมื่อจะรักษาชีวิต
 ไว้ พึงยอมอดอวยวะ,

อํกํ ธนํ ชีวิตญจาปี สพฺพํ,
 จเช นโร ธมฺมมนุสฺสรนฺโต,
 เมื่อระลึกถึงคุณธรรม, พึงยอมอดแม่อวยวะ, แม้
 ทรัพย์แม่ ชีวิตทั้งมวญ ฯ

(๓๕) สพฺเพ สตฺตา สทา โหนตุ อเวรา สุขชีวิน, 15/06/2564
 ขอปรองดองทั้งหทัย, จงเป็นผู้ไม่มีเวรต่อกัน, เป็น
 ผู้ดำรงชีพอยู่เป็นสุขทุกเมื่อเกิด,

กตํ ปุณฺณผลํ มยํหํ สพฺเพ ภาคี ภวนฺตุ เต,
 ขอดัดดวงทั้งต้นนั้น, จงเป็นผู้มีดวงได้โดยผลบุญ,
 อันข้าพเจ้าบำเพ็ญแต่वनฺนเกิด ฯ

จบ

(เวดาเด็กประชุม กราบ ๓ หน)

๑ มิตตามิตตคาถา

อณฺณทตฺตฺหโร มิตฺโต, มิตรปอกดอกนำไป
 ถ่ายเคี้ยว, โย จ มิตฺโต วจีปรโม, มิตรโต, มี
 วาจาปราได้เป็นอย่างดี, อนุปฺปิยณฺจ โย อาหุ,
 มิตรโต, กล่าวคำประจบ, อปาเยสุ จ โย สขา,
 มิตรโต, เป็นเพื่อนในความนิบหนาย.

เอเต อมิตฺเต จตฺตารो อิติ วิญฺญา ย ปณฺทิตฺโต,
 บัณฑิตพิจารณาเห็นว่า, ทั้ง ๔ จำพวกนี้มีใช้มิตร
 แล้ว, อารกา ปรีวชฺเชยฺย, ฟังหลักเคียงเคียงให้ห่าง
 ไกล, มคฺคํ ปฏิกฺขํ ยถา, เหมือนคนเคียวทาง, เว้น

ทางอันมีภัยแล้งฉะนั้น, อุปกาโร จ โย มิตรโต,
 มิตรโต, มีอุปการะ, สุขทุกโข จ โย สขา, เพื่อนโต,
 ร่วมสุขร่วมทุกข์กันได้, อตถกขาเย จ โย มิตรโต,
 มิตรโต, มีปกติบอกประโยชน์ให้, โย จ มิตรทานุ-
 กมฺปกโ, และมิตรโต, เป็นผู้อนุเคราะห์เอ็นดูซึ่งมิตร,
 เอเตปํ มิตรเต จตฺตารโ อิติ วิญญาเย ปณฺทิตโ,
 บัณฑิตพิจารณาเห็นว่า, ทั้ง ๔ จำพวกนี้เป็นมิตร
 จริงแล้ว, สกุกจํ ปิรฺรฺปาเสยฺย, พึงเข้าไปคบหา
 โดยเคารพ, มาตา ปุตฺตํ ว โอรสํ, ให้เหมือนมารดา
 กับบุตรอันเป็นโอรสฉะนั้น ฯ

๒ ตโยปุตตคาถา

อติชาติ อนุชาติ ปุตฺตํ อิจฺฉนฺติ ปณฺทิตา,
 บัณฑิตทั้งหลาย, ย่อมปรารถนาซึ่งอติชาติบุตร, ผู้
 เกิดเจริญยิ่งกว่ามารดาบิดา, และอนุชาติบุตร, ผู้เกิด
 ส้มควรรแก่มารดาบิดา,

อวชาติ น อิจฺฉนฺติ โย โหติ กุลกนฺธโน,

แต่ยอมไม่ปราถนาซึ่งอวชาตบุตร, ผู้เกิดต่ำทราม,
 ที่คิดรอนงค์กุลให้ นิบหาย, เอเตโฆ ปุตฺตา โลกสมิ,
 บุตรทั้ง ๓ เหล่านี้แล, มีอยู่ในโลก, เย ภวนฺติ
 อุปาสกา, บุตรเหล่านี้เป็นอุบาสก, เห็นคุณพระ
 รัตนตรัยอยู่ใกล้ด้วยจิตต์, สทฺธา สีเลน สมปนฺนา
 เป็นผู้มีศรัทธาถึงธรรมะเชือกกรรมเชือกผล, สัมบุรณ
 ด้วยศีลประพฤติเรียบร้อย, วทณฺญู วิตมจฺจรา,
 เป็นผู้รู้ถึงถ้อยคำของผู้ มีความต้องการ, มีสันดาน
 ปราศจากตระหนี่,

จนฺโท วพฺภชฺชนา มุตฺโต ปรีสาสุ วิโรจเร,
 ย่อมไพโรจน์ด้วยสง่าราศีในประชุมชน, ดังดวงจันทร์
 อันพ้นแล้วจากกลีบเมฆ, ส่องแสงจำรัสอยู่ฉะนั้น ฯ

๓ สังคหวัตถุคาถา

ทานญจ, การให้การแจกด้วย, เปยยวชฺชญจ,
 ถ้อยคำอันดุจดั่งมีจับใจด้วย, อตฺถจฺริยา จ ยา อิช,
 การประพฤติอันเป็นประโยชน์แก่กันในโลกนี้ด้วย,

สมานตา จ ฐมเมสุ ตตถ ตตถ ยถารหิ,
 ความเป็นผู้ต่ำเด่มาในธรรมนั้น ๆ ตามสมควรด้วย,
 เอเตโห สงกหา โลเก, & ประการเหล่านี้^๕, เปน
 เครื่องยึดเหนี่ยวหัวใจกันในโลกได้, รัตสสาถเว
 ยายโต, เหมือนเพดารถอันกำลังเดิน, ย่อมหมุนวน
 ไปได้ฉะนั้น, เอเต จ สงกหา นาสสุ, ถ้าเครื่อง
 ดึงเคราะห์ทั้ง ^{๕๒} & เหล่านี้^{๕๓} ไม่พึงมีใช้.

น มาตา ปุตตการณา,
 ลภถ มานั ปุชั วา ปิตา วา ปุตตการณา,
 มารดาคดี บิดาคดี, จะไม่พึงได้ความนับถือและความ
 บูชาเพราะเหตุมีบุตร,

ยสฺมา จ สงกเห เอเต สมเวกฺขนฺติ ปณฺทิตา,
 ก็เพราะเหตุใด, บัณฑิตพิจารณาเห็นซึ่งคุณเครื่อง
 ยึดเหนี่ยวหัวใจเหล่านี้, ว่าเป็นกิจชอบแต่จะประกอบ
 ตามกำลัง, ตสฺมา มหตฺตํ ปปโปนฺติ, เพราะเหตุนี้
 ท่านจึงบรรลุถึงความเปนใหญ่, ปาสฺสา จ ภวนฺติ
 เตตี, ^{TUDC} และเป็นผู้ขึ้นชนทั้งหลายสรรพเสร็จบริบูรณ์ ^{๕๔} ๑
 15/06/2564

๔ ปัญจฐานคาถา

ปญจ ฐานานิ สมปสฺสํ ปุตุตฺตํ อัจจนฺตํ ปณฺทิตา,
 เมื่อบัณฑิตพิจารณาเห็นซึ่งฐานะทั้ง ๕, จึงปราถนา
 ได้บุตร, ภโต วา โน ภริสฺสตี, คือเราเพียงบุตร
 มาแล้ว, จักเพียงตอบแทนเรา ๑, กิจจํ วา โน
 ภริสฺสตี, บุตรจักช่วยทำกิจการของเรา ๑, กุลวิโส
 จิรํ ตัญฺนเจ, วงศ์สกุลของเราจะพึงตั้งมั่นอยู่ได้นาน ๑,
 ทายชฺชํ ปญฺปิชฺชตี, บุตรจะปฏิบัติตัวให้สมควรรับ
 ทรัพย์มรดก ๑,

อถ วา ปน เปตานํ ทกฺขิณํ อนุปฺปทสฺสตี,
 ก็แต่เมื่อเราล่วงลับไปแล้ว, บุตรจักทำบุญอุทิศ
 ไปให้ ๑,

ฐานาเนตานานิ สมปสฺสํ ปุตุตฺตํ อัจจนฺตํ ปณฺทิตา,
 เมื่อบัณฑิตพิจารณาเห็นซึ่งฐานะทั้ง ๕ นี้ จึงมีความ
 ปราถนาได้บุตร, ตสฺมา สนฺโต สปฺปริสา, เพราะ
 เหตุดังนี้, บุตรธิดาผู้เป็นดีปบุรุษสงบเรียบร้อยทั้ง

หทัย, กตัญญู กตเวทีโน, จึงเป็นผู้กตัญญูกตเวที,
 ภรณดี มาตาปิตโร ปุพเพกตมनुสฺสรึ,
 เมื่อระลึกถึงอุปการะคุณที่ท่านได้ทำไว้ก่อน, จึงเพียง
 บำรุงมารดาบิดา,

ภโรนดี เนสฺ กจฺจานึ ยถาคํ ปุพฺพการินึ,
 ย่อมทำกิจการของท่าน, อย่างที่ท่านทำแก่บุพพการีชน
 ทั้งหทัย, โอวาทการี ภาตโปสึ, เป็นผู้ทำตามโอวาท,
 อภิปาตท่านที่ใดเพียงคนมา, กุลวิสฺ อหาปเย, ดำรง
 ด้กุดวงศ์ไม่ให้เสื่อมเสีย, สทฺธโร สึเลน สมฺปนฺโน,
 เป็นผู้ มีศรัทธาดีมบูรณ์ด้วยศีล, ปุตฺโต โหติ ปลฺลสิ-
 โยติ, เป็นบุตรอันควรสรรเสริญแต่ ๆ

๕ อริยชนคาถา

สทฺธาธณึ, ทรพฺยํคํศรัทธาคความเชื่อถึอ ๓,
 สึลธณึ, ทรพฺยํ คํคึตคความตั้งใจประพฤติเรียบร้อย ๓,
 หิริโอดตปปียํ ธณึ, ทรพฺยํ คํ หิริคความระอายใจ
 ตอทุกจจริต ๓, คํ โอดตปประคความหวาดกลัวต่อ

ทูลจวิต ๑, สุตชนนจ, และทรวพย คือ การฟังการ
 คึกษา ๑, จาโค จ, และทรวพย คือ การบริจาค ๑,
 ปณณา เว สดตมม ธิ, และทรวพย คือ ปณณา
 ความรู้ทวถึงเพนที่ ๗, ยสส เอตา ธนา อตถิ, ผู้
 ไตมมอริยทรวพย ๗ ประการนี้, อิตถิยา ปุริสสส วา,
 เพนลตวีกก็ตาม เพนบุรุษก็ตาม, อทลิตทอติ ต
 อาหุ, นักปราชญ์ลรรเลวิญญูผู้นั้นว่า, เพนคนไม่ต้อง
 จนใจ, อโมมม ตสส จิวตี, ถึงชีวิตของเขาที่ไม่
 เปด่าประโยชน,

ตสฺมา สทฺชณฺจ สลฺลณฺจ ปสฺสํ ฌมฺมทสฺสนํ,
 อนฺนุยุณฺเชถ เมธาวี สรํ พุทฺธาน สาสนนฺตํ,
 เพราะเหตุดังนั้น, เมื่อผู้ มีปณณวาระดีถึงพระพุทช
 ค้าดนา, ฟังบ่าเพญ์ศรัทธาแตะคืด, ประกอบความ
 เตอมได้แตะความรู้เห็นพระธรรม ฉะนี้ ๑

๖ สัมปทาภาตา

TUDC

อุฎฐาตา กมฺมเชยฺเยสฺสุ,

ผู้ชยน์ในการงานอื่น

เกื้อกูลแก่การตั้งตัว, อุปปมตโต, เป็นผู้ไม่เดินเด้อ,
 วิชานวา, เป็นผู้เข้าใจจัดการงาน, สม กปเปติ ชีวิต,
 ย่อมประหยัดการเลี้ยงชีพอย่างพอดี, สมภคิ อนุ-
 รกขติ, รู้จักรักษาทรัพย์ที่สะสมไว้ได้แต่ัว, สทโร
 สีเลน สมปนโน, เป็นผู้ มีศรัทธาต่อมบูรณด้วยคืด,
 วทณญ, รู้จักกระบวนคำพูด, วัตมจฺจโร, เป็นผู้
 ไม่ตระหนี่,

นิจฺจํ มคฺคํ วิโสเชติ โสตถานํ สมปรายิกํ,
 ย่อมจัดแจงหนทางให้เป็นความดีสวัสดิ, ที่จะมีใน
 เบื้องหน้า เป็นนิตย,

อิจฺเจเต อฏฺฐิ ธมฺมา จ สทฺธสฺส อมรเมสีโน,
 ก็แหะทั้ง ๘ ประการดังนั้น, เป็นธรรมะของผู้ มี
 ศรัทธาเป็นผู้ครองเรือน,

อกฺขาตา สจฺจนาเมน อุกฺยตฺถ สุขาวหา,
 อันพระพุทฺธเจ้าผู้ มีชื่อว่าเป็นผู้จริงตรัสบอกแต่ัว, ว่า
 เป็นคุณอันวยความดีในภพทั้ง ๒,

ทิฏฺฐิธมฺมหิตตถาย สมปรายสุขาย จ

เอวเมตฺ คหณฺจันน์ จาโค ปุณฺณํ ปวทณฺตติ,
 การบริจาคนั้นเป็นบุญของผู้ครองเรือน, ก็ยอม
 เจริญทั่วถึง, เพื่อประโยชน์เกื้อกูลในปัจจุบัน, และ
 เพื่อความสุขในเบื้องหน้า, ด้วยประการดังนี้แล ฯ

๗ กุศลกรรมบถ

ทส อิเม กุศลกมฺมบถา, กรรมบถเป็นกุศล
 ทั้งหลาย ๑๐ เหล่านี้, สมตฺตา สมานินฺนา, อันบุคคล
 ดำเนินให้บริบูรณ์ได้แล้ว, หิตาย สุขาย สั-
 วตฺตุนฺติ, ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล, เพื่อ
 ความสุข, กตฺเม ทส, ๑๐ ประการในบาง, ปาณา-
 ตีปาตา เวรมณิ, คือเว้นจากทำสัตว์มีชีวิตให้ตาย,
 อทินฺนาทานา เวรมณิ, เว้นจากถือเอาสิ่งของที่
 เจ้าของมันได้ให้, กาเมสุ มิจฺฉาจารา เวรมณิ, เว้น
 จากการทำชู้ทั้งหลาย, มุสาวาทา เวรมณิ, เว้นจาก
 กล่าวคำเท็จ, ปิสฺสุณาย วาจา เวรมณิ, เว้นจาก

วิชาต่อเลี้ยงด, ผรุสย วาจา ย เวรมณี, เว้นจาก
 วาจาหยาบร้าย, สมุပ္ปลาปา เวรมณี, เว้นจากพูด
 เพ้อเจ้อ, อนภิชฌา, ไม่เพ่งอยากได้สิ่งของ ๆ ใด,
 อพยาปาโท, ไม่พยายามทปองร้ายใคร, สมมาทัญจิ,
 เห็นชอบถูกต้องตามคดองธรรม, อิเม โข ทส กุสล-
 กมมปถา, กรรมบถเปนกุศล ๑๐ เหล่านี้, สมตตา
 สมาทินุณา, อันบุทคดัดมาทานให้บริบูรณ์ได้แล้ว,
 หิตาย สุขาย ส่วตตนตติ, ย่อมเปนไปเพื่อประโยชน์
 เกอูกุด, เพื่อความสุ่ขดงนแด ๆ

๘ อนุสสรณปาฐ

อติปี โส ภควา, แม้เพราะอย่างนี้ ๆ พระผู้มี
 พระภาคเจ้า, อรหิ, เปนพระอรหันต์, สมมาสมพุท-
 โธ, เปนผู้คร้ตัวถูกถวณดีแล้ว, วิชชาจรณสมปนโน
 เปนผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ, สุกโต, เปนผู้
 เตดีใจไปดีแล้ว, โลกวิทู, เปนผู้รู้แจ้งโลก, อนุตตโร
 ปุริสทมมสารถิ, เปนดารถิแห่งบุรุษพึงฝึกได้, ไม่

มีผู้^{๒๕}อื่นยิ่งไปกว่า, สดุดา เทวมนุสสุธานี, เป็นคำสดุดา
 ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย, พุทฺโธ, เป็นผู้^{๒๖}ตื่น
 แล้ว, เป็นผู้เบิกบานแล้ว, ภควาตี, เป็นผู้^{๒๗}มีโชค
 ฉะนั้นแล ฯ

สุวากุขาโต ภควตา ฌมโม, พระธรรมคือ
 คำสอน, อันพระผู้^{๒๘}มีพระภาคเจ้า, แสดงไว้ดีแล้ว,
 สันทิฏฐิโก, อันผู้^{๒๙}ได้บรรลุจะพึงเห็นเอง, อกาลิโก,
 ไม่ประกอบด้วยกาล, เอหิปัสสิโก, ควรเรียกให้มาดู
 ได้, โอปนยิโก, ควรน้อมเข้ามา, ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ
 วิญญูหิติ, อันวิญญู^{๓๐}พึงรู้ณะเพราะตนฉะนั้นแล ฯ

สุปฏิปนุโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, หมู่พระสงฆ์
 ผู้^{๓๑}เชื่อฟัง, ของพระผู้^{๓๒}มีพระภาคเจ้า, เป็นผู้^{๓๓}ปฏิบัติดีแล้ว,
 อสุปฏิปนุโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, หมู่พระสงฆ์ผู้^{๓๔}เชื่อ
 ฟัง, ของพระผู้^{๓๕}มีพระภาคเจ้า, เป็นผู้^{๓๖}ปฏิบัติตรงแล้ว,
 ฌายปฏิปนุโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, หมู่พระสงฆ์
 ผู้^{๓๗}เชื่อฟัง, ของพระผู้^{๓๘}มีพระภาคเจ้า, เป็นผู้^{๓๙}ปฏิบัติเป็น
 ธรรม, สามิจปฏิปนุโน ภควโต สาวกสงฺโฆ, หมู่^{๔๐}

พระดั่งผู้มีเชื้อฟ่ง, ของพระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นผู้
ปฏิบัติสมควร, ยทิท, นาคโคโร, จตุตถาปริสยุกานิ,
คู้แห่งบุรุษดี, อฏฐ ปุริสปุคคทา, บุรุษบุทกตแปต,
เอส ภควโต สาวกสงโม, นีหม่มพระดั่งผู้มีเชื้อฟ่ง,
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า, อาหุเนยโย, เป็นผู้ควร
ของค้ำับ, ปาหุเนยโย, เป็นผู้ควรของค้อนรับ, ทก-
จิเนยโย, เป็นผู้ควรของทำบุญ, อณชลิกรณียโย,
เป็นผู้ควรทำอัญชดี, (ประณมมือไหว้) อนุตตร
ปุณณกเขตต์ โลกสุสาตี, เป็นนาบุญของโลก, ไม่
มีนาบุญอื่นยิ่งกว่าฉะนี้แล ฯ

คาถาปรภาวสูตร

- ๑ สุวิชาโน ภว โหติ ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ
ทวิชาโน ปรภาโว ผู้รู้ชั่วเป็นผู้เสื่อม
ธมมกาโม ภว โหติ ผู้ใคร่ธรรมะเป็นผู้เจริญ
ธมมเทสสี ปรภาโว ฯ ผู้เกลียดชังธรรมะเป็นผู้เสื่อม ฯ
- ๒ อสนตสฺส ปิยา โหหนติ ผู้มีคนชั่วเป็นที่รัก

สนฺเต น กุรุเต ปิยํ
อสํ ฌมมํ โรเจติ

ไม่ทำคนดีให้เป็นทุกข์
ย่อมพอใจธรรมะ คือ

จรรยา แลคำสั่งสอนของคนชั่ว

๓ ตํ ปราภวโต มุขํ ๗
๓ นิตฺทาสิลี สภาสิลี
อนุญฺจาตา จ โย นโร

นั้นเป็นต้นทางของคนผู้เสื่อม

ผู้ใด, มักเห็นแก่หน้าด้วย,
มักคดโกงในที่ประชุม
ด้วย, ไม่มีความหมั่นด้วย,

อลโส โกธปญฺญาณ

เป็นผู้เกี้ยวจรรยา, แลตั้ง
ความโกรธให้ปรากฏ

๔ ตํ ปราภวโต มุขํ ๗
๔ โย มาตริ วา ปิตริ วา
ชินฺณกํ คตโยพฺพนํ,
ปหุสนฺโต น ภรติ,

นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เสื่อม

ผู้ใด, เป็นผู้มิตรเพียง
พอ, ไม่บำรุงเลี้ยงมารดา
หรือบิดา, ผู้แก่ม้วยหุ่ม
ดวงใจแล้ว

๕ ตํ ปราภวโต มุขํ ๗
๕ โย พฺราหฺมณํ วา สมนํ วา
อณฺญํ วาปี วณิพฺพกํ,

นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เสื่อม

ผู้ใด, ย่อมทอดอกดวง
พราหมณ์หรือสมณะ,
15/08/2564

มุสาวาทน วณเจติ,

หรือแม่ วนพกอื่น, ด้วย

มุสาวาท

๓ ปราภวโต มุขํ ฯ นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เดิม

๔ ปหุตวิตโต ปุริโส

บุรุษผู้มีทรัพย์มาก

สหรัณโล สโกชโน

มีเงิน, มีของบริโภค

เอโก ภูณชติ สาธุนิ ย่อมบริโภคของดี แต่ผู้เดียว

๕ ปราภวโต มุขํ ฯ นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เดิม

๖ ชาติถุโธ ธนถุโธ

คนใด, เป็นผู้หยิ่งเพราะ

โคตตถุโธ จ โยนโร

ชาติด้วย, เป็นผู้หยิ่ง

เพราะทรัพย์ด้วย, เป็น

ผู้หยิ่งเพราะโคตรด้วย

สณฺเฑตี อติมณฺเฑตี

ย่อมดูหมิ่นญาติของตน

๗ ปราภวโต มุขํ ฯ นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เดิม

๘ อิตถิธุตโต สุราธุตโต,

คนใด, เป็นนักเดงหญิง

อกุชธุตโต จ โยนโร

ด้วย, เป็นนักเดงสุราด้วย,

เป็นนักเดงการพนันด้วย

๙ ลทฺธํ ลทฺธํ วินาสเตติ

ย่อมยังทรัพย์ของตนได้มา

แล้ว ๆ ให้เลื่อมเลียไป

๓ ปรากฏโต มุขี่ ๆ นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เลื่อม
๕ เสही ทาเรही อสนตุญโจ ผู้ไม่ยินดีด้วยภรรยา

ของตน

เวสียาสุ ปทุสสุติ ย่อมประทุษร้ายในหญิงแพศยา
ทุสสุติ ปรทาเรสุ ย่อมประทุษร้ายในภรรยา

ของคนอื่น

๓ ปรากฏโต มุขี่ ๆ นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เลื่อม
๑๐ อิตถิ โสณทั วิกรณิ, | ตั้งหญิงที่เป็นนักแดงดูร้าย
ปุริสั วาปี ตาทิสั, | ดูร้าย, หรือตั้งบุรุษ เช่น
อิสฺสริยสุมิ จเปติ, | นั้นไว้ ในความเปนใหญ่

๓ ปรากฏโต มุขี่ ๆ นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เลื่อม
๑๑ อปฺปโกโค มหาตณฺโห. ผู้มีโทษะน้อย แต่มี

ความอยากใหญ่

ขตฺติเย ชายเต กุเล

เกิดในดังกุณฑกษัตริย์

โส จ รชชั ปตฺถยติ

ย่อมปราถนาราชย์ดมบัติ

๓ ปรากฏโต มุขี่ ๆ นั้นเป็นต้นทางของคนนั้นผู้เลื่อม

๑๒	เอเต ปฺรากเว โลกเก	บัณฑิตพิจารณาเห็น
	ปณฺทิตโต สมเวกฺขีย	เหตุแห่ง ความ เลื่อม
		เหล่านั้นใน โลก
	อริยทสฺสนสมปฺนโน	เป็นผู้ ถึงพร้อมด้วย
		ความเห็นอย่าง ประเสริฐ
๓	โลกํ ภูชเต สิวํ	เพราะเหตุ นั้น, ท่านจึง
		ประสพ ความเจริญใน โลก ฯ

คาถามงคลสูตร

๑ อเสวนา จ พาลานํ การไม่คบคนพาด ๓
 ปณฺทิตานญจ เสวนา การคบบัณฑิต ๓
 ปุชา จ ปุชนํยานํ การบูชาผู้ควรบูชา ๓
 เอตมมงคลมุตฺตมํ ฯ นั้นเป็นมงคลอย่างสูง ฯ

๒ ปฏฺฐีรูปเทสวาโส จ การอยู่ในประเทศอันสมควร ๓
 ปุพฺเพ จ กตปุณฺณตา ความเป็นผู้มีบุญได้ กระ
 ทำไว้แล้วในเบื้องต้น ๓

อตุตฺตสมฺมาปณฺธิ จ TUDC การตั้งตนไว้ชอบ ๓

เอตมมุงฺกฺลมุตฺตมํ ๗ นั้นเป็นมุงฺกฺลอย่างสูง ๗

๓ พาหุสจฺจณฺจ สิปฺปณฺจ ความเป็นผู้ได้ฟังมาก ๓

ความเป็นผู้มีศึลป ๓

วินโย จ สฺสึกฺขิตฺโต

วินัยที่ศึกษาคดีแล้ว ๓

สุภาสิตา จ ยา วาจา

วาจาที่เป็นสุภาศึต ๓

เอตมมุงฺกฺลมุตฺตมํ ๗

นั้นเป็นมุงฺกฺลอย่างสูง ๗

๔ มาตาปิตุอุปฺนุจฺฉานํ

การบำรุงมารดาบิดา ๓

ปุตฺตทวารสฺส สงฺคโห

การตั้งเคราะห์บุตรแดภริยา ๓

อนากุลา จ กมฺมนฺตา

การงานที่ไม่ดีบั่น ๓

เอตมมุงฺกฺลมุตฺตมํ ๗

นั้นเป็นมุงฺกฺลอย่างสูง ๗

๕ ทานณฺจ ฐมฺมจฺรียาจ

การให้ ๓ การประพฤติธรรม ๓

ฌาตกานณฺจ สงฺคโห

การตั้งเคราะห์ญาติ ๓

อนวชฺชานํ กมฺมานํ

การงานที่ปราศจากโทษ ๓

เอตมมุงฺกฺลมุตฺตมํ ๗

นั้นเป็นมุงฺกฺลอย่างสูง ๗

๖ อารตํ วิตฺตํ ปาปา

การงดเว้นจากบาป ๓

มชฺชปาณา จ สลฺลณฺโหม

การระวังจากการดื่มหน้าเมา ๓

อปฺปมาโท จ ฐมฺเมสุ

การไม่ประมาทในธรรมทั้ง

	หลาย ๑
เอตมมุงฺกฺลมุตฺตมํ ๗	นั่นเปนมงฺกฺลอย่างสูง ๗
๗ การโว จ นีวาโต จ	ความเคารพ ๑ ความยำเกรง ๑
สนฺตฺตฺตฺจ จ กตฺตฺตฺตฺตา	ต้นโทษความพอดี ๑ ความ เป็นผู้กตัญญู ๑
กาเลน ชมฺมสฺสวณฺ	การฟังธรรมตามกาล ๑
เอตมมุงฺกฺลมุตฺตมํ ๗	นั่นเปนมงฺกฺลอย่างสูง ๗
๘ ขนฺตี จ โสวจสฺสตา	ความอดทน ๑ ความเป็น ผู้วาง่าย ๑
สมณานนฺจ ทสฺสนํ	การได้เห็นสมณะผู้ตั้งบรณะ ๑
กาเลน ชมฺมสากจฺฉา	การฉันทนาธรรมตามกาล ๑
เอตมมุงฺกฺลมุตฺตมํ ๗	นั่นเปนมงฺกฺลอย่างสูง ๗
๙ ตโป จ พุรฺหมจฺริยณฺจ	ความเพียรเฝ้าไข้ ๑ การ ประพฤติพรตคือทำดี ๑
อริยสจฺจาน ทสฺสนํ	การเห็นอริยสี่จัจ คือ ของ จริงอย่างประเสริฐ ๑
นิพฺพานสจฺฉนิกิริยา จ	การทำพระนิพพานให้แจ้ง ๑

เอตมมุงคตมุตตมัม ๑	นั่นเป็นมุงคตอย่างสูง ๑
๑๐ ผุฏฐสส โลกธมเมหิ	จิตต์ของผู้ใด, อันโลกธรรม
จิตต์ ยสส น กมปติ	ถูกต้องแล้ว, ไม่หวั่นไหว ๑
อโสภัง วิรัช เขมัม	เป็นจิตต์ไม่โสภ ๑ ไม่เศร้า
	หมอง ๑ ^๕ ดิ้นเคืองผูก ๑
เอตมมุงคตมุตตมัม ๑	นั่นเป็นมุงคตอย่างสูง ๑
๑๑ เอตาทีسانی กตวาน	ผู้ทำมุงคตทั้งหลายเห็น—
	ปานนั้นแล้ว
สพพตถมปราชิตา	เป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในที่ทั้งปวง
สพพตถโสทธิ กจจนติ	ย่อมถึงความดีที่สุดในที่
	ทั้งปวง
ตนะเตส มุงคตมุตตมัม ๑	นั่นเป็นอุดมมุงคตของผู้นั้น
	อภิณห์ปัจจเวกขณัม
ชราธมโมมहि	เรามีความแก่เป็นธรรมดา
ชริ อนตีโต	จะล่วงความแก่ไปไม่ได้
พยาธิธมโมมहि	เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา
พยาธิ อนตีโต	จะล่วงความเจ็บไข้ไปไม่ได้

มรณธมฺโมมฺหิ	เรามีความตายเป็นธรรมดา
มรณํ อตีโต	จะล่วงความตายไปไม่ได้
สพฺเพหิ เม ปิเยหิ	เราจะละเว้นเป็นต่าง ๆ คือ ว่าจะพลัดพรากจาก ของรักของเจริญใจทั้ง หลายทั้งปวง
มณาเปหิ, นานาภาโว	
วินาภาโว	
กมฺมสฺสโกมฺหิ	
กมฺมทายาโท	เป็นผู้รับผิดชอบของกรรม
กมฺมโยนิ	เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด
กมฺมพฺนฺธุ	เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์
กมฺมปฏิสฺสรโณ	เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
ยํ กมฺมํ กริสฺสามิ	จักทำกรรมอันใดไว้
กฺลฺยาณํ वा ปาปกํวา	ดีหรือชั่ว
ตสฺส ทายาโท ภวิสฺสามิ	จักเป็นผู้รับผิดชอบของกรรมนั้น
เอวํ อมฺเหหิ อภินฺหํ	เราทั้งหลายพึงพิจารณา เนื่อง ๆ อย่างนั้นแหละ
ปจฺจเวกฺขิตพฺพํ	

พรหมวิหาร

- (เมตตา) สัพเพ สัตตา ^๕สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
 อเวรา โหนตุ ^๕จงเป็นผู้ไม่มีเวรเกิด
- อพยาปชฌา โหนตุ ^๕จงเป็นผู้ไม่เบียดเบียนกันเกิด
- อนีมา โหนตุ ^๕จงเป็นผู้ไม่มีทุกข์กายทุกข์ใจเกิด
- สุขี อุตตานัน ปรีหรนตุ ^๕จงเป็นผู้มีสุขรักษาตนเกิด
- (กรุณา) สัพเพ สัตตา ^๕สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
 ทุกขา ปมฺจจนตุ ^๕จงพ้นจากทุกข์เกิด
- (มูทิตา) สัพเพ สัตตา ^๕สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
 มา ลทฺธสมปตฺโต วิคจฺจนตุ ^๕จงอย่าไปปราศจาก
^๕ต้นบตอันใดแล้วเกิด
- (อุเบกขา) สัพเพ สัตตา ^๕สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
 กมฺมสฺสกา ^๕เป็นผู้มีกรรมเป็นของๆ คน
 กมฺมทายาทา ^๕เป็นผู้รับผิดชอบของกรรม
 กมฺมโยนี ^๕เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด
 กมฺมพนฺธุ ^๕เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์
 กมฺมปฏิสรณา ^๕เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย

ยี่ กมมัม กริสฺสนฺติ จักทำกรรมอันใดไว้
 กลฺยาณํ วา ปาปกํ วา ตหรือชั่ว
 ตสฺส ทายาทา ภวิสฺสนฺติ จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น
 คาถาตรวจนา

พระบรมราชนิพนธ์ในรัชชกาลที่ ๔

ปุณฺณสฺสิทานิ กตสฺส ยานณฺณานิ กตานิ เม, เตสญฺจ ภาคิโน โหนตุ สตฺตานนฺตาปฺปมาณกา	ขอตั้งดวงทั้งหลายไม้มี่ที่ตูด, ไม้มี่ประมาณ, จงเป็นผู้ มี ส่วน แห่งบุญที่ ข้าพเจ้า ได้ทำในบั้น, แด่แห่งบุญ ทั้ง หลาย อัน ที่ข้าพเจ้าได้ ทำแล้ว
---	---

เย ปิยา คุณวณฺตา จ มยฺหํ มาตาปิตาทโย	คือชนเหล่าใดเป็นทริกผู้มี่คุณ มีมารดาและบิดาของข้าพ- เจ้าเป็นต้น
---	--

ทิฏฺฐา เม จาปฺย ทิฏฺฐา วา อณฺเณ มชฺฌตฺตเวรีโน, สตฺตา ติฏฺฐนฺติ โลกสฺมี	แด่ตั้งดวงทั้งหลายอัน, ที่เป็น กตางแถมเวรกัน, ที่ข้าพเจ้า ได้เห็นหรือแม้ไม่ได้เห็นตั้ง
--	--

อยู่ในโลก

เตภูมมา จตุโยนิก
ปณฺเจกจตุโวการา
สํสรนตา กวากเว

เกิดในภุมิ ๓ เกิดในกำเนิด ๕
มีชั้น ๕ แดชั้น ๑ แดชั้น ๕
ท่อง เทียว อยู่ใน ภาพ น้อย
แดภาพใหญ่

ญาตี เย ปตฺตีทานมฺเม

การให้ ส่วนบุญของข้าพ
เจ้า, สัตว์เหต่าใดทราบแล้ว

อนฺโมทนตุ เต สยํ

ขอสัตว์เหต่านั้น, จงอนุ-
โมนาเองเถิด

เย จิมํ นปฺปชานนฺติ

หากสัตว์เหต่าใด, ย่อมไม่
ทราบการให้ ส่วนบุญของ
ข้าพเจ้าน

เทวา เตสํ นิเวทยํ

ขอเทพเจ้าทั้งหลาย, ฟัง
แจ้งแก่สัตว์เหต่านั้น

มยา ทินฺนํ ปุณฺณํ

เพราะเหตุคืออนุโมนาบุญ
ทั้งหลายที่ข้าพเจ้าให้แล้ว

อนฺโมทนเหตฺนา

สพฺเพ สตฺตา สทา โหนฺตุ

ขอสัตว์ทั้งปวง จงอย่ามี

TUDC

15/06/2564

อเวรา สุขขวิโน | เวร อยู่เป็นสุข ๆ เกิด
 เกมปฺปทญฺจ ปปโปนฺตุ แดจถึงซึ่งบทอันเกษม
 เตสาสา สีฆมตฺ สุกา ขอความหวังอันดีของสัตว์
 เหล่านั้น, จงสำเร็จเทอญฯ

คำปฎิญาตนเป็นพุทฺธมามกะ

เอสาหิ ภนฺเต, สุจิรปรินิพฺพุตมปิ, ตํ ภควนฺตํ
 สรณํ กจฺฉามิ, ชมฺมญฺจ สงฺฆญฺจ พุทฺธมามโกติ
 มํ สงฺโฆม ชาเรตุ ฯ

คำแปล

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าถึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น
 แม้ปริณิพพานมานานมาแล้ว และพระธรรมพระสงฆ์
 เป็นสรณะ (คือที่ระลึกน้อมถือ) ขอพระสงฆ์จงจำ
 ข้าพเจ้าไว้ว่า ผู้รับเอาพระพุทธเจ้าเป็นของตน คือ
 ผู้นับถือพระพุทธเจ้า ฯ

คำอาราธนาศีล ๕

มยํ ภนุเต, ติสรณน สห, ปญจ สีลानी ยาจาม ฯ

(จำ ๓ หน)

(ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายขอศีล ๕ กับสรณ ๓)

อาราธนาธรรม

พรหมา จ โลกาธิปตี สหมปตี,

กตอุณชลี อนธิวรํ อયાจถ,

สนตฺธิธ สตฺตาปฺปรชกฺขชาติกา,

เทเสตุ ฐมฺมํ อนุกมฺปิํ ปชํ ฯ

(ท้าวผู้หมั่นบำเพ็ญพรหม ผู้เป็นอธิบดีในโลก มีอัญ-

ชัตถ์อันกระทำแล้ว ได้ทูลขอพระพรอันประเสริฐ ว่า

สัตว์ทั้งหลายผู้มีชาติแห่งสัตว์ผู้มีชู้ต้อยในจักขุ คือ

สัตว์ที่มักเด่งน้อย มีอยู่ในโลกนี้ ขอพระผู้มีพระ

ภาคเจ้าจงมีความเอ็นดู ทรงแต่คงธรรมโปรดหม;

สัตว์น ๗)

อาราธนาปริตต์

วิปตติปฏิพาหาย	สพฺพสมฺปตฺตีสิทฺธิยา,
สพฺพทุกขวินาสาย	ปริตฺตํ พุรฺธ มงฺคลี,
วิปตติปฏิพาหาย	สพฺพสมฺปตฺตีสิทฺธิยา,
สพฺพภยวินาสาย	ปริตฺตํ พุรฺธ มงฺคลี,
วิปตติปฏิพาหาย	สพฺพสมฺปตฺตีสิทฺธิยา,
สพฺพโรควินาสาย	ปริตฺตํ พุรฺธ มงฺคลี ฯ

(ขอทำนทั้งหลาย จงลวตปริตต์อันเป็นมงคล

เพื่ออนบองกนวบต เพื่ออนดำเร็จแห่งลัมบตทงปวง

เพื่ออนพินาศแห่งทุกขทงปวง ขอทำนทั้งหลาย จง

ลวตปริตต์อันเป็นมงคล เพื่ออนบองกนวบต เพื่ออน

ดำเร็จแห่งลัมบตทงปวง เพื่ออนพินาศแห่งภยทงปวง

ขอทำนทั้งหลาย จงลวตปริตต์อันเป็นมงคล เพื่อ

อนบองกนวบต เพื่ออนดำเร็จแห่งลัมบตทงปวง เพื่อ

อนพินาศแห่งโรคทงปวง ฯ)

คำลาพระสงฆ์

หนุททานิ มยฺ ภนุเต คจฺฉาม พหุกิจฺจา มยฺ
พหุภรณียา ฯ

(ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าตาไปบิณฑชะ พวก
ข้าพเจ้ามีกิจมาก มีเรื่องมาก)

คำตอบของพระเถระ

ยสฺสทานิ ตุมฺเห กาลิ มนุญฺถ ฯ

หัวใจต่าง ๆ

หัวใจพระพุทฺธคุณ ะ— อะ. สัง. วิช. ตฺ. โด.

ปฺ. ตฺ. พุ. ภะ. ฯ

หัวใจพระไตรรัตนี ะ— อี. ตฺวา. ตฺ. ฯ

หัวใจอริยสัจ ะ— ทฺ. ตฺ. นี. มะ. ฯ

หัวใจพระไตรปิฎก ะ—

พระวินัย ะ— ธา. ปา. มะ. จุ. ปะ. ฯ

พระสุตฺต ะ— ที. มะ. สัง. อัง. ฐ. ฯ

พระอภิธรรม ะ— สัง. วิ. ธา. ปฺ. กะ. ยะ. ปะ. ฯ

หัวใจพรหมวิหาร :- เม. กะ. มุ. อุ. ๑

หัวใจทศชาติ :- เต. ชะ. สุ. เหน. มะ.

ภู. ณะ. นว. วิ. เว.
